

Predgovor

Pokušavam da pišem o drogi u Berlinu.

Ali vrtim se ukруг, ne uspevam da izađem na kraj s tim.

Šta je stvarno, a šta nije?

Šta je izmišljeno?

Pristigla sam u ovaj grad kao još jedna od onih neuprljanih, zaslepljena i zadivljena.

U malim dozama joj veruju, vole je, obožavaju da joj se prepuste.

Ali kada san postane svakodnevica, noć bez kraja, šta onda? Živimo li svi u iluziji, u lošem odrazu u ogledalu?

Ponovo mislim na onu staru priču, na onaj film koji sam gledala kada sam bila mala. *Snežna kraljica*. Davno pre pesama i pokliča ljubavi u boji. *Snežna kraljica*, Andersen i izrezani papirni ukrasi.

Ta kraljica se spustila na zemlju okićena hiljadama sjajnih kristala da potvrdi svoju moć nad Kajem. Pogodak pravo u oko. Kadar u krupnom planu. Jedna pahuljica pomahnitala više od ostalih, krvoločni kristal, i on je opčinjen, odlazi, omađijan.

Gerda ostaje sama i sve je pusto.

Ali u ovom gradu šljokica i disko-kugli, u ovom gradu gde su toaleti nevolje, umetnuta staza ka novom usponu sačinjenom od svih boja, oblika i mirisa, koju njuše, halapljivo grabe, piju, gutaju, mešaju, zamotavaju ili od nje odustaju, u ovom gradu zenica, jezika, vilica i škrgutanja zubima, ko ima kristal u oku?

Nije li, na kraju krajeva, sve izobličeno zbog mog straha? Oni znaju, a trebalo bi da ja prestanem da znam? *Besserwisser? Klugscheisserin?*¹

Pokušavam da razumem i da razgovaram, pokušavam da saznam i da ispričam. Pišem o drogi u Berlinu.

Ali ko je u pravu? A ko nije? I zar nisam ja ta koja, zbog pahulje u oku, vidi na kraju ružno tamo gde život postoji? Ja, koja u prehladi kao da osetim prijateljski zagrljaj kokaina, ekstazija?

Živeti u Berlinu znači razumeti da ovde, kao i na drugim mestima, ima svega. Treba izaći iz kaveza i isključiti projektor. Posmatrati ljude kako žive. Sagledati širu sliku. Osloboditi se *Snežne kraljice*, odložiti čaše, skinuti naočare i pogledati sopstvenim očima.

Treba prekinuti nestrpljivo iščekivanje raširenih zenica, povlačenje dugih crta preko još uvek svežih tragova na šanku.

¹ Mudrijašica i pametnjakovička.

Pokušavam da pišem o drogi u Berlinu. Da govorim o onome što jeste, a ne o onome što nam se učinilo da smo videli. Da pišem o njegovoj emociji, a ne novi pamflet.

A kad dođe zima, da napunim njegovu torbu đumbirom i papirnim maramicama...